

Exposició Centre de Documentació

Iñaki Garmendia. Kolpez Golpe

Del 10 de març al 25 d'abril de 2010

Conferència a càrrec de Kiko Amat

18 de març

A les 19 h

Iñaki Garmendia va néixer el 1972 a Ordícia (Guipúscoa). Va cursar estudis de Belles Arts a la Universitat del País Basc i al taller d'Ángel Bados i Txomín Badiola, a Ateleku (Sant Sebastià). Ha obtingut nombrosos premis i beques, com la beca Media and Desight Faculty a Bristol el 1995, la beca de la Diputació Foral de Guipúscoa el 1999, la beca del Departament de Cultura del Govern Basc el 2001, les de l'International Artist Program, el Kunstlerhaus Bethanien a Berlín, l'I.S.C.P. a Nova York i el premi Gure Artea el 2004.

Els seus projectes s'han exposat a Manifesta 5, a Sant Sebastià; a Belgrade Biennial, a Sèrbia i Montenegro; a Vrsaq-Belgrade; al CCCB, a Barcelona; al Museo Reina Sofía, a Madrid; a la Galerie du Triangle, a Bordeus, o a la Biennial de Taipei, al Taipei Fine Ars Museum, a Taiwan, entre d'altres.

Aquest autor presta particular atenció a qüestions identitàries de la cultura basca; en la seva obra s'interroga incessantment sobre els mecanismes que propicien la seva configuració i evolució en el transcurs del temps, prenent com a fil conductor tant allò personal com allò públic. Sovint també mira cap enrere en el temps buscant les empremtes que li permetin desxifrar l'entramat del camí posteriorment descrit.

Koipez Koipe és tant la performance que Iñaki Garmendia va organitzar el 2002 a la Biennial de Taipei com el vídeo que ara ens presenta. A Taipei va comptar amb la col·laboració de cinc joves taiwanesos als quals va demanar que interpretessin temes del rock radical basc, com ara els dels grups Zarama i Kortatu, entre d'altres. De l'àlbum publicat el 1988 per aquest últim pren el títol *Kolpez Kolpe*.

Aquest vídeo és el testimoni documental de les intenses sessions que van conformar l'experiència a Taipei durant set dies, dotze hores al dia, d'aquests joves que van interpretar en basc aquesta música en la qual el llenguatge no era l'idioma principal, sinó la gestualitat i les maneres pròpies del rock. En el resultat preval la cultura global sobre la identitat nacional; no existeix una localització espacial d'aquesta cultura, i la identifiquen amb una barreja més que amb un intercanvi.

La plataforma lleugerament elevada, disposada a tall d'escenari per Garmendia, diferencia i singularitza no només l'espai, sinó també la mateixa experiència de traducció, en què la música és usada com un vehicle per tal que la transmissió del significat sigui universal i fluïda.

Pel que fa a la recepció de l'espectador, hi juga un gran paper el llenguatge intertextual creat per Garmendia i el seu particular ritme d'edició; el resultat és la impressió que som testimonis d'un esdeveniment el significat del qual manca de continuïtat i queda, per tant, interromput. Així, doncs, serà l'espectador mateix l'encarregat de completar el contingut segons les seves pròpies percepcions.

Iñaki Garmendia, *Kolpez Kolpe*, 2003, registrat el novembre de 2002 a Taipei (Taiwan).
Vídeo en color i amb so, PAL, 23 min

Aquesta mostra forma part del programa expositiu del Centre de Documentació de la Panera. Es tracta de petites exposicions que aborden diferents qüestions que amplien les activitats d'aquest espai que acull la Panera. En aquest sentit, la presentació de l'obra d'Iñaki Garmendia va acompanyada de tota una sèrie d'activitats com són el grup de lectura sobre art contemporani i una conferència de l'escriptor Kiko Amat, entre d'altres.

En relació amb el grup de lectura sobre art contemporani, aquest any el tema que s'aborda és «L'art en temps de crisi», entenent aquests períodes d'enfonsament econòmic i polític de les nostres societats com a moments de canvi crucials. Les avantguardes històriques sorgeixen abans de la Primera Guerra Mundial i durant el període d'entreguerres; el lletrisme i el situacionisme neixen anys abans del Maig del 68, i el punk, que floreix a Anglaterra en plena crisi econòmica, es va apressar més amb el govern conservador de Margaret Thatcher. Per aquesta raó analitzarem el fenomen punk amb la lectura de l'assaig *Rastros de carmín*, de Greil Marcus, i la novel·la *Rompepistas*, de Kiko Amat.

Kiko Amat. Rompepistas: punk, botes, culpa i orgull a l'extraradi dels 80's

Dijous 18 de març de 2010
A les 19 h

Centre de Documentació

Kiko Amat, per la seva banda, completarà aquest conjunt d'activitats amb una conferència sobre la seva particular visió i experiència del punk a través de la seva novel·la *Rompepistas* (Anagrama).

A la xerrada que oferirà a la Panera, Kiko Amat ens parlarà sobre el punk, però no sobre «el fenomen punk rock, ni la seva actitud o història, sinó una exploració –mitjançant la meua novel·la– de com es transmet tot això en la tradició rebel de l'adolescència obrera d'extraradi urbà. Serà també una xerrada sobre l'adolescència mateixa, l'amistat, els llaços de sang, la importància de pertànyer a algun lloc, la culpa, el dolor i també l'arrogància i la conya extrema que acompanyen el fet d'estar caient en picat».

Kiko Amat (Sant Boi, 1971) va deixar els estudis als disset anys per dedicar-se per complet a les seves principals aficions: la recerca de cançons perfectes, la premsa *underground* i el manteniment d'una presència més o menys digna. Des d'aleshores ha estat editor de diversos *fanzines* i ha col·laborat en una llarga llista de revistes musicals; ha viscut a Londres cinc anys i ha treballat en cadenes de muntatge, hotels i botigues de discs. Actualment viu a Barcelona i freqüenta bodegues mentre intenta esquivar la tecnologia moderna.